

κολοσιαίτος. Διπλοῦν σιδηροδρομικὸν σύμπλεγμα καὶ σύμπλεγμα ποταμίων ὁδῶν ἐξυπηρετοῦσι τὸ ἐμπόριον αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ἡ Μόσχα εἶναι πατρὶς πλειάδος διαστίμων ποιητῶν καὶ φιλολόγων· τοῦ Ποῦσκιν, τοῦ Λερμοντώφ, τοῦ Γκριμποεδώφ, τοῦ Ὀστρόβσκη, τοῦ Δοστοϊέβσκη, τοῦ Χέρζεν καὶ τοῦ Κάτωφ.

Ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη μεγάλως ἠνύνησαν τὰς περικυκλούσας αὐτὴν ἐξοχάς, ἡ μονὴ Τρόϊτσα, τὰ μοναστήρια Δουνκὸβὶ καὶ Νοβοσπασκίγια, τὰ δάση Μαρίνα καὶ Σοκολνίτσκιη πρὸς Β, τὰ δάση Πετρόβα καὶ τὸ ἄλσος τῆς δασονομικῆς Ἀκαδημίας πρὸς Α, τὸ ἄλσος καὶ τὸ ἀνάκτορον Νεσκούτσνιη καὶ ὁ λόφος τῶν Στρουθίων πρὸς ΝΔ, τὸ περίπτερον καὶ τὸ ἄλσος Πετρόβσκη πρὸς ΒΔ. προκαλοῦσι ἅμα τῇ ἐναρξί τῆς θερινῆς ἐποχῆς μεγάλην συρροὴν εἰς τὰ τῶν προαστείων τόπια.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΣΜΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ.

Πικροστενάζ' ὁ ἄνθρωπος, βαρυδογκᾷ ἡ φύσις,
καὶ τρέμ' ἡ γῆ ὑπὸς ἔς τ' οὐρανοῦ τὴ φοδερὴν κατάρα·
παντοῦ λαχτάρα καὶ σφαγὴ καὶ τρόμος βασιλεύει.
Ὡς τῆς ἁμαρτίας τὸν βυθὸ ὁ κόσμος βυθισμένος
τὴν ἀρετὴν ἠλυσμένην, ἀρνῆθη τὸν Θεό του.
Τοὺς ὁμοίους τῶν οἱ ἄνθρωποι πωλοῦνε δὴν τὰ κτήνη,
καὶ ἡ κακία φοδερὴ τὸν κόσμον κυριεύει.
Λυσσομανοῦν οἱ δαίμονες, δὴν λύκοι πεινασμένοι,
καὶ σπείρουν μῖσος εἰς τὴν γῆ καὶ πάθη διασκορπίζουν.
Ὡς τῇ Ρώμῃ τὴν κυρίαρχο, βασιλίσσα τοῦ κόσμου,
ἕνας τὸν ἄλλον σφάζουσε οἱ πρῶτοι εὐπατριῶται
κ' αἱματοδόφονται παντοῦ οἱ καρποφόροι κάμποι.
Βαρεῖα στενάζ' ὁ ἄνθρωπος, τοῦ Πλάστου τὴν κατάρα
τόσους αἰῶνας φέρωντας ἔς τὴν δυστυχίαν του ῥάχι.
Τὴν πλάσιν καταπόνεσε βαρεῖα ἡ ἁμαρτία,
καὶ γέρνει κάτω τὸν λαιμὸ δὴν καταδικασμένην.
Ἀνθρώπου χέρι ἀδυνατεῖ τὴν πλάσιν νὰ λυτρώσῃ.

* *

Πέρασαν χρόνοι ὁ Θεὸς ὀπλάγχθησθαι τὴν πλάσιν.
Ὡς τῇ μυριευλογημένῃ γῇ, ἔς τοῦ Ἰσραὴλ τὴ χώρα,
ἐκεῖ π' ἀνθοῦν τὰ λούλουδα χειμῶνα καλοκαίρι
καὶ ἡ δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ τὰ χόρτα ἀντρίβει,
ἔς ἕνα χωριό, μικρὸ χωριό, μιὰ κόρη φτωχοπούλα,
ὡδὴν τὸ ῥόδο εὐμορφῇ κ' ἄθωα δὴν τὸν κρίνο,
ἀναθραμμένη ἔς τοῦ Θεοῦ τὴν πίστι τοῦ μεγάλου,
ὡδὴν τὴν Εὐὰ ἰσκερὴ κ' ἄκακν δὴν ἐκείνην
ὅταν ἐπρωτοπλάσθηκε ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὰ χέρια,
μιὰ τέτοια κόρη δροσερὴ, μυριοχαριτωμένη,
μιὰ μέρα ποῦ γονατιστὴ προσεύχονταν ἔς τὸν Πλάστη
κ' ἡ μυστικὴ τῆς δένδρις δὴν εὐωδία λιθάνου
ἔς τὸν οὐρανὸ ἀνέβαινε, ὄραμα εἶδε θεῖο.
Ἀνοίχτηκε ὁ οὐρανός, κ' ἄγγελος λευκοφόρος
λουλουδι εἴφερε ἔς αὐτὴν δροσάτο, μυρωδάτο,
καί: Χαῖρε κόρη, Μαριάμ, τῆς εἶπε, θὰ γεννήθῃς
τὸν λυτρωτὴ τῆς κτίσεως, γιὰτ' ὁ Θεὸς τὸ θέλει.

* *

Ἡσύχασαν οἱ πόλεμοι, ἐσίγησ' ἡ ἀντάρα·
θαρρεῖς κοιμᾶται ἡ δύσχι ἡ γῆ, ἡ οἰκουμένη,
δὴν στρατιώτης ὕστερα ἀπ' τῶν μαχῶν τῆς ἡμέρας.
Κατὰ μεγάλο γίνεται καὶ θ' ἀκουσθῇ ἀξάφνου
καὶ θὰ ταράξῃ βασιλεῖς καὶ θὰ συγχίσῃ ἔθνη.
Ὅλοι ἐλπίζουν, —τί; — κανεῖς καλὰ νὰ πῇ δὲν ἔξυρει.
Ἐλπίζουν ὅπως τᾶκουσαν κ' ὅσον ὁ νοῦς τοὺς φθάνει
καὶ ὅπως ἡ παράδοσι τοῦ ἔθνους τῶν τὸ λέγει.

Ὁ Αὐγουστος ἔς ὅλην τὴν γῆ μονάρχης βασιλεύει
καὶ τάγρυπνο τὸ βλέμμα του τὸν κόσμον προστατεύει.

* *

Γλυκεῖα βραδεῖα, ἔς τὸν οὐρανὸ φεγγοβολᾷνε τᾶστρα,
γλυκοχαράζ' ἀνατολή, κρυφογελά ἡ φύσις,
μαργαριτάρια τῆς δροσιᾶς γλυκοφιλοῦν τὰ χόρτα
καὶ τᾶστρο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ λαμπρὰ ἀνταναικλοῦνε·
σιγὴ ἀγέρι τοῦ βουνοῦ χαϊδεύει τὰ λουλούδια·
χαμογελάει αὐγερινὸς καὶ κρυφοδλέπ' ἡ πούλια.
Μ' ἀπ' ὅλα τᾶστρα πλεῖο πολὺ ἕνα καινούργιο ἄστρο,
δὴν διαμαντόπετρα λαμπρὴ ἴσα μ' αὐτὸ μέγαλν,
ἀχτίδες ρίχτει φωτειναῖς δὲ μιὰ σπηλιὰ ἐπάνω.
Ὡς ἕνα χωράφι παρεκεῖ τὰ πρόβατα κοιμοῦνται,
πλὴν ἀγρυπνοῦνε οἱ βοσκοὶ καὶ παίζουν τὴ φλογέρα
κ' ὁ ἦχος τῆς ὀσθαλὸς τᾶρνάκια ποκοιμίζει.
Μὲ μιὰς ἀνοιγ' ὁ οὐρανός, ἀστράφτει, ξαναστράφτει,
καὶ ποταμὸς φωτόχρυσος π' ἀνατολὴν δὲ δύσι
τὸ ἄπειρο στερέωμα τὸ διασχίζει ὅλο.
Καὶ βλέπουν τότε οἱ βοσκοὶ ἀγγέλους λευκοτέρους
νὰ καταβαίνουν καὶ γλυκὰ νὰ ψάλλουν μ' ἁρμονία:
Ὡς τὴν γῆν εἰρήνη, καὶ χαρὰ ἔς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

* *

Μέσα δὲ σπηλῆο κάθεται μυριόχαρην Παρθένα
καὶ ἔς τὴν ἀγκάλην τῆς βαστᾷ χαριτωμένο βρέφος.
Κύκλος φωτὸς τὴν κορυφὴν τοῦ βρέφους στεφανώνει,
καὶ λάμπει ἀπ' τὰ μάτια του ἡ θεϊκὴ του χάρις.
Αὐτόνα ἐπερίμενε τόσους αἰῶνας τώρα
ἐλπίζοντας ὁ ἄνθρωπος ὁ καταπονεμένος.
Γεννήθηκε, ὠθήκαμε! Γεννήθηκε, χαρῖτε!
Μία μᾶς δίδει διδαχὴν μεγάλην: Ἀδεῶσθε!

Ἐν Κεσσάνῃ, τῇ 25 Δεκεμβρίου 1891.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

— — —

Α'.

Πρωτοχρονιά! γλυκεῖα βραδεῖα
καὶ νύκτα μυρωμένη!
ποῦ μὲ ἀνήσυχον καρδίαν
καθεὶς σε περιμένει.

Ποῦ δὲ προσμένουν τρυφερὰ
ὀλόχαρα παιδάκια
μ' ἄθωα παιδικὴ χαρά,
μὲ χίλια τραγουδάκια.

Γλυκεῖα εἶσαι δι' αὐτά,
εὐλογημένη ὥρα,
ὅπου θὰ πάρῃ διαλεκτὰ
καθένα χίλια δῶρα.

Παιγνίδια καὶ ζαχαρώδη
καὶ κούκλαις καὶ γλυκύσματά,
ὀπωρικὰ λαχταριστὰ
καὶ χίλια δὴν χαρίσματα.

Μᾶς φέρεις ὅταν χρυσοῦς φανὸς
ὀλοφῶταις ἀκτίδες·
φεγγοδολεῖ ὁ οὐρανὸς
μὲ ὄνειρα κι' ἐλπίδες...

Γιατί, γιατί, γλυκεῖα δραδεῖα νὰ ἔχης τόση χάρι;
ἔχεις ἀστέρια πλεῖο πολλά; ἔχεις διπλὸ φεγγάρι;

Β'.

Ἐσπέρα ἦν παραμονὴς τῆς πρώτης ἔτους νέου·
ψυχρὰ κατέπιπτε χιὼν,
αἱ κέρατοι τῶν οἰκιῶν
ὑπὸ πυκνοῦ ἐκρύπτοντο πέπλου λευκοῦ, ὥραιου.

Ἐσπέρα ἦν· ἐλούετο εἰς νέφη ἡ δελήνη,
καὶ ἡ ἀκτίς τῆς ἡ ὥχρᾳ,
κ' ἡ λάμψις τῆς ἡ μελιχρᾳ,
εἰς τὴν χιόνα πίπτουσα, τοὺς ρεμβασμοὺς ἐκίνει...

Μυστηριώδης σιωπὴ ἦν διακεχυμένη·
ἐφόρ' ἡ γῆ πέπλον λευκὸν
ὥσθι μανδύαν νεκρικόν·
εἰς δάδανα ἐφαίνετο περιτετυλιγμένη

Θρασύς καὶ ἀπειλητικὸς βορέας ἐμυκάτο,
κ' οἱ βίαιοί του συριγμοὶ
ἐκαμνον ὥστε οἱ κορμοὶ
τῶν δένδρων νὰ προσκλίνωσι τοὺς κλώνας πρὸς τὰ κάτω!

Καὶ κύκλωθεν ἀψίπταντο πολλὰ κοράκων σμήνη,
καὶ ἡ τραχεῖα τῶν φωνῶν
κ' ἡ ὄψις τῶν ἡ μελανῶν
προσέδιδε τι πένθιμον τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ...

Εἶναι τοῦ πένθους ἡ εἰκὼν ἡ ὥρα τοῦ χειμῶνος·
ὁ τοῦ ἀνέμου συριγμὸς
εἶναι τοῦ πόνου στεναγμός,
ὁ ὑετὸς τὰ δάκρυα... καὶ ἡ σιγὴ ὁ πόνος!...

Γ'.

Ἐμπρὸς εἰς μέγαρον λαμπρὸν ἐνὸς ἀστοῦ πλουσίου
δύο παιδία ὀρφανὰ,
ρακένδυτα, ἐλεεινὰ,
ἐστέκοντο στερούμενα καὶ τοῦ ἐπιουσίου.

Καὶ ἔκρουον ἐπίχρυσον μεγάλῃς θύρας ῥόπτρον·
κ' ἦν ἀπὸ μάρμαρα λαμπρὰ
ἡ θύρα, ἅπερ καθαρὰ,
μὲ λάμψιν ἐσελάγιζον βενετικῶν κατόπτρων.

Καὶ ἔκειτο παράθυρον ἐπάνωθεν τῆς θύρας·
προῦκυψε δὲ τὴν κεφαλὴν
ἀνὴρ, χρυσῆν φορῶν στολὴν,
αὐλαίαν χρυσοποιίκιλτον ὀλίγον ὑπεγείρας.

Τὸ βλέμμα του συνήντησε τὸ βλέμμα τῶν παιδιῶν,
κι' αὐτὰ μὲ ὕψος κλαυθμηρόν,
μὲ ἀπελπι καὶ θλιβερόν
ἔβλεπον τὸν ἐνπέντιμον, ὄμμα μεστὸν δακρύων.

Εἶπε δὲ τότε πρὸς αὐτὸν τὸ ἐν ἐκ τῶν παιδιῶν
μὲ παλλομένην, ἀλγεινὴν
καὶ ὑποτρέμουσαν φωνήν·
«ὦ!... δὸς μας ἐν τοῦ ἄρτου σου ἐλάχιστον ψιχίον.

ὦ! ἐφ' ἡμᾶς ἀξιώσον ἐν βλέμμα κἂν νὰ ρίψῃς·
τὴν δυστυχίαν ἀγνοῶν,
φεῦ! ἀγνοεῖς τῶν ἐνδεῶν
τὸν βίον τὸν ἀβίωτον, τὰ βάσανα τὰς θλίψεις!

ὦ! τὰ δεινὰ μᾶς ἔκαμψαν τῆς μαύρης ὀρφανίας,
καὶ ἦδη πρὸ ἡμῶν δεινόν,
γίγαντιαῖον, σκοτεινόν
βαδίζει μελανόπεπλον τὸ φάσμα τῆς πενίας!...

Σὺ, οὐτινος γαλήνιος διέρρευθεν ὁ βίος,
καὶ σε φιλεῖ ἐρατεινὴ
ἡ αὔρα ἡ ἐαρινή,
καὶ βλέπεις ἄνθη θάλλοντα ἐμπρὸς σου αἰωνίως·

Σὺ ὅστις ἀμφιέννυσαι ἐν βύσσῳ καὶ πορφύρᾳ
καὶ μεγαλεῖα καὶ τιμὰς
κατέχεις, τεῖνε ἐφ' ἡμᾶς,
τὰ εὐθραυστα ἀνθύλλα, τὴν ἀρωγὸν σου χεῖρα...

Ἄς μᾶς στεγάσῃ πρὸς στιγμὴν τοῦ οἴκου σου ἡ στέγη...
ὅτι δανεῖζ' εἰς τὸν Θεὸν
ὁ τοὺς ἀπόρους ἐλεῶν
ἡ γλῶσσα τῶν Πατέρων μας τῶν θεοπνευστῶν λέγει.

ὦ! ἂν τοῦ πόνου ἡ ἡχώ τὰς ἀκοάς σου φθάνῃ,
τῆς εὐσπλαγχνίας ὁ σπινθήρ
καὶ τῆς ἐστίας σου τὸ πῦρ
ἐπὶ σμικρὸν τὰ μέλη μας τὰ τρέμοντ' ἄς θερμάνῃ!...

Συνωφρυνώθη πάραυτα ἡ ὄψις τοῦ πλουσίου,
καὶ μὲ ἀτέραμνον ὀργήν,
μὲ λάμψιν βλέμματος γοργήν
τοιαῦτα μετὰ φλέγματος προσεῖπεν ἀπαισίον:

«Φύγετε, μὴ μῖνῃτε, ἀπόκληροι τῆς Μοίρας,
διὰ τῶν φαύλων σας ποδῶν
τὸν τοῦ μεγάρου μου οὐδὸν,
τὰ μάρμαρα τὰ στίλδοντα τῆς χρυσοτεύκτου θύρας.

Ματαιῶς τὰ αἰσθήματα ἐμοῦ ἐπικαλεῖσθε!
Ἄφου δὲν σᾶς προσμειδιᾷ
τῆς εὐτυχίας ἡ χροιά,
βεβαίως, σεῖς ἀντάξιοι τῶν δώρων τῆς δὲν εἴσθε.»

Τὰ ὀρφανὰ τὸ βῆμά των ἀπέστρεψαν ἠρέμα·
καὶ μὲ θορυβὸν στοναχὴν,
μὲ τεθλιμμένην τὴν ψυχὴν,
πρὸς οὐρανὸν τὸ ἀπελπι αὐτῶν ἀνῆραν βλέμμα...

Ἀπῆλθον!... περὶ τῶν σφοδρὰ ἡ λαίλαψ ἐμυκάτο·
καὶ ἐκ τῶν οἰκιῶν γλυκεῖς
ἤχους· χαρᾶς καὶ μουσικῆς
καὶ ᾄσματα γηθόσυνα τὸ οὖς των ἠκροῶτο...

Ἐστία ἐσπινθήριζον ἐνδον θερμαὶ καὶ φῶτα·
ὦ! ἥρκει μόνος εἷς σπινθήρ
ἀπὸ τὸ θάλλον τοῦτο πῦρ
νὰ θερμανθοῦν τὰ ὀρφανὰ αὐτὰ τὰ κεκυφῶτα!...

Δ'.

ὦ πλούσιοι! αἱ δάνειοι τῆς τύχης σας δωρήσεις
ποίους νὰ φέρωσι καρποὺς
καὶ ποίους ἱεροὺς σκοποὺς
νὰ ἐξαγκῶσιν ὠφελον! ποίας ἀγίας χρήσεις!

Ἄντι νὰ ἀναλίσκῃτε τὰ πλοῦτι σας ἀδίκως
εἰς τῆς σπατάλης τὸν βυθόν,
ὠφείλουν ἰδῶς δι' αὐτῶν
μικρὸν ν' ἀνακουφίζῃται ὁ πενητεῦσων οἶκος!...

Πολύτιμοι ἀδάμαντες, μυθώδεις ἀμφιέσεις,
 ὑποκριτῆς πολιτισμός,
 ὁ θεοῦ λαὸς θυμὸς
 τὰς πρώτας ἐν τῇ ψαύλῃ σας ψυχῇ κατέχουν θέσεις.

Καὶ ἐν τῷ τύφῳ, δύστηνοι, αὐτῷ ὀλιγωρεῖτε
 ὅτι ὑμεῖς οἱ εὐτυχεῖς
 ἐκλήθητε τοὺς δυστυχεῖς
 ἐδῶ νὰ περιθάλλητε καὶ νὰ παρηγορεῖτε !...

Δέσπονται ὅσαι ἀνάσσει τῶν ἐσπερίδων εἶθε,
 ὧν ἡ ψυχὴ δὲν συμπονεῖ,
 ἀν' ὁ πλησίον σας θρῆνῃ·
 Γυναῖκες ὀνομάζεσθε ; μπτέρες σεῖς καλεῖσθε ;

Γυναῖκες ! ὄχι ! φοβεραὶ σεῖς εἶθε ἐριννύες·
 φέρετε χάλυδα ψυχρὸν
 καὶ δηλητήριον πικρὸν,
 ἀνθ' αἵματος φλεγμαινόντος, ἐν ταῖς στυγναῖς καρδίαις.

Βελοῦδα καὶ ἀδάμαντες, εἶδη πολυτελείας,
 αὐτὰ καὶ μόνον συγκινοῦν
 τὸν ματαιόσπουδόν σας νοῦν
 καὶ διεγείρουν τοὺς παλμούς τῆς ψαύλης σας καρδίας

Ἐὰν δὲ θνήσκῃ πρὸ ὑμῶν ὁ ἐνδεὴς λιμώττων
 τὸν ἔλεόν σας προκαλῶν,
 δὲν θυσιάζετ' ὁδολόν,
 οὐδὲ τῷ ρίπτει βλέμμα κἄν τὸ ὄμμα σας τυφλώττων.

Γυναῖκες ὀνομάζεσθε, οἴμοι ! κ' ὑμεῖς ἐξίσου,
 ὡς ἡ Παρθένος ἡ ἐν ἧ
 ἐσκήνωσαν οἱ οὐρανοί,
 ἥτις τὴν πύλνῃ ἦνοιξεν ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ;

Ἄν ἡ γυνὴ ἐπὶ τῆς γῆς, ἴν' ἀγαπᾷ, ἐπλάσθῃ,
 κ' ἡ χεὶρ αὐτῆς ἡ ἀπαλή,
 ἵνα τὰ ἔλκῃ ἐπουλοῖ,
 ἐκ τίνος ἡ καρδία σας λοιπὸν κατεσκευάσθῃ;

Ἄν ἡ γυνὴ ἀπαύγασμα ὑπάρχῃ τῶν ἀγγέλων,
 ἀν' ἵναι τοῦ καλοῦ κοιτίς
 καὶ ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτῆς
 τῆς κοινωνίας καὶ παρὸν καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον,

τῆς γυναικὸς καὶ τῆς μητρὸς μὴ οἰκαιοποιεῖσθε
 τοὺς τίτλους τότε τοὺς ἡδεῖς,
 σεῖς, ἐριννύες δυσειδεῖς·
 δαιμόνων, οἴμοι ! κ' ἐχιδνῶν γεννήματα σεῖς εἶθε !

Ε'.

ὦ πλούσιοι ! τὸ τάλαντον μὴ θάπτετε τὸ θεῖον !
 τὸν πλοῦτον, ὄργανον καλῶν,
 πλὴν πρόξενον κακῶν πολλῶν,
 δεόντως μεταλλεύσαθε καθ' ὅλον σας τὸν βίον.

Εἰς τὴν καρδίαν ὁ χρυσὸς σκληρότητα προσδίδει,
 σκληρότητα ἀνευλαβῇ,
 ἀνίερὸν καὶ ἀσεβῇ,
 δι' ἣν μὲ ὄμμα βλοσυρὸν ὁ Πλάστης θά σας ἴδῃ.

ὦ ! τί θὰ εἴη,ς, ἄθλια βροτὲ, πρὸς τὸν Θεόν σου,
 ὁπότεν παρουσιασθῇς
 ἐμπρὸς Αὐτοῦ νὰ δικασθῇς
 καὶ σ' ἐρωτᾷ : τί ἔκαμες, θνητέ, τὸ τάλαντόν σου ;

Τί θ' ἀπαντήσης ; σ' ἐρωτᾷ ὦ, τί θὰ ἀπαντήσης ;
 ὁπότεν ὑπ' αὐτοῦ κριθῇς,
 εἰπέ μοι, τί θ' ἀποκριθῇς
 τὴν ἀδιαφορίαν σου νὰ δικαιολογήσης ;

Ὅτ' εἰς χρυσὸν ἐλούετο καὶ εἰς παντοῖα μύρα,
 κ' ἐν βύσσῳ ἔλαμπες χρυσῇ ;
 Ἄλλ' ἀγνοεῖς ὅτι μισεῖ
 αὐτὸς τὸν ἐνδυνόμενον ἐν βύσσῳ καὶ πορφύρῃ ;

Ὅτι εἰς δῶρα πλούσια κατεδαπάνας τόσα ;
 Ἄλλὰ τὴν χήραν, φεῦ ! πρὸς τί
 ἐδίωξας ; ... ὦ, διατί,
 ἥτις ἐμπρὸς σου ἔλεος ἐζητεῖ δειλιῶσα ;

Τὸν ὁδολόν σας δώσατε προθύμως τῷ πλησίον.
 Ὅστις τοὺς ἄλλους συμπαθὼν
 ἐπιτελεῖ τὸ ἀγαθόν,
 ἐκεῖνος ἐπουράνιον θὰ ἀπολαύσῃ βίον.

Εἰς τὴν ὁδὸν τὴν σκολιὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου
 ὅστις φιλάνθρωπος φανῇ
 καὶ μὲ καρδίαν εὐγενῇ,
 αὐτὸς μακαριότητος θὰ τύχῃ αἰδίου.

Νὰ ἐλαττοῖς μὴ δειλιᾷς τοῦ δυστυχοῦς τὸν θρῆνον·
 θὰ σ' ἀνταμείνῃ ὁ Θεὸς
 ὁ ἀγαθὸς καὶ κραταῖός·
 ἐπουραγίους θησαυροὺς προτίμα τῶν γνῆνων.

Τὸ δάκρυ, ὅπερ συμπαθὲς ὁ ὀφθαλμὸς σου χύνει
 μετὰ τοῦ κλαίοντος θρηνῶν
 κ' εἰς τὴν ὁδὸν συμπονῶν,
 χαρὰς ἀείρουσιν ποταμὸς ἐν οὐρανῷ θὰ γείνῃ.

Κ. Α. Η.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἰμφλουέντζα καὶ ἀναδαμαλισμός.—Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιδημίαν παρατηρήθη ὅτι οἱ δαμαλισμοὶ ἢ μᾶλλον οἱ ἀναδαμαλισμοὶ, ἀναλόγως τῆς συνήθους ἡλικίας τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιδημίας προσβεβλημένων ἀσθενῶν, θὰ καθίστων ἀδύνατον τὴν ὑπὸ τῆς ἰμφλουέντζας προσβολήν. Οἱ ἀναδαμαλισμοὶ οὗτοι ἐγένοντο πάντες διὰ τῆς λεγομένης ζωϊκῆς δαμάσεως. Ἐν τῇ νήσῳ Μαδέρα, ὅπου αἱ παρατηρήσεις αὗται ἐγένοντο μετὰ προσοχῆς, ἐπὶ 112 ἐπιτυχῶς ἀναδαμαλισθέντων οὐδεὶς προσεβλήθη ὑπὸ ἰμφλουέντζας καὶ ἐπὶ 25 κατοίκων μεμωμένης ἐπαύλεως 12 ἀναδαμαλισθέντες ἔμειναν ἀπρόσβλητοι, ἐνῶ πάντες οἱ λοιποὶ 13 προσεβλήθησαν ὑπὸ ταύτης. Μετὰ τὰς πειραματικὰς ταύτας παρατηρήσεις θὰ ἔρκει ἴσως ἡ ἐμφάνισις νέας ἐπιδημίας ὥστε νὰ λυτρωθῇ ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία τοῦ κόπου τοῦ θεσπίσαι τὸν υποχρεωτικὸν ἀναδαμαλισμόν.

Ἄλλως ἱατροὶ τινες, περαιτέρω προβαίνοντες, πιστεύουσιν ὅτι δύνανται νὰ ἐπιθεβαιώσωσι τὴν εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν τῆς τοῦ Ἰεννέρου δαμαλίδος ἐπὶ πολλῶν κολλητικῶν νοσημάτων· οὕτως ὁ δαμαλισμὸς καὶ ὁ ἀναδαμαλισμὸς, τελούμενοι κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐριζομένης περιόδους, θὰ συνεπήγοντο τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ πάσης προσβολῆς ὑπὸ τοῦ κοκκίτου, τῆς ὀστρακίᾶς καὶ τῆς ἱλαρᾶς. Καὶ ὅμως πόσοι παῖδες πάσχουσιν εἰσέτι ἐκ τῶν νοσημάτων τούτων, καίπερ δαμαλισθέντες προηγουμένων.

Βυζαντινὴ εἰκονογραφία.—Ὁ κ. Σλούμπεργκερ ἀνεκοινώσατο τῇ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας τὴν φωτογραφικὴν εἰκόνα βυζαντινῆς πλακῆς ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἀναγομένης εἰς τὸν Θ' αἰῶνα καὶ περριζομένης ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἡ πλάξ αὕτη, ὧν αἱ δύο παρειαὶ εἰσι γεγλυμμέναι, παρέχει μέγα ἱστορικὸν ἐνδιαφέρον, διότι χορηγεῖ ἡμῖν τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκρατορος Λέοντος τοῦ ΣΤ', τοῦ πατρὸς τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν ἡλικίᾳ 21 ἐτῶν τῷ